

Om Jephthæ Løfte

Hetta er vísan, sum Petter Dass (1647–1707) upprunaliga yrkti hana. Hetta er skrivað av eftir bókini *Aandelig Tids-Fordriv eller Bibelske Viise-Bog*, Berlingske Bogtrykkerie, Kiøbenhavn 1800. Bókin kom fyrstu ferð út í 1711, og henda útgávan frá 1800 er ikki umrødd nakrastaðni, hóast vit vita um aðrar útgávur, t.d. frá 1792 og 1804.

1. Det hendte sig Jephtha den Gileads mand,
En helt, ikke vandt til at sove:
Han engang uddrog af sit fæderneland,
En kamp imod Ammon at vove,
Den tid han gik ud, Da gjorde han Gud
Et løfte, som ey var at love.
2. Han siger til HErren, saafremt at jeg
faaer En seyer af Ammon at hendte,
Hvad først af mit huus giennem døren udgaaer,
Det gives skal HErren til rente,
I hvad det og er, Hvad navn det end bær,
Det har du til offer at vente.
3. Saa drog den mandhaftig berømmelig helt
Af landet med vaaben og skiolde,
De mødtes i marken, Men Ammon blev feldt,
Og flyde blandt bierge og knolde:
Han slog hvad han fandt, Den seyer han vandt,
Fik tive kiøbstæder i volde.
4. Han stod som en løve der slaget gik an,
Det fik Ammoniter at finde,
Han jaged' dem ind i viinbjergenes plan,
De kunde mod hannem ey vinde,
De faldt for hans haand, Det gjorde Guds Aand,
Som alle halstarrig' kan binde.
5. Der Jephtha tilbage fra slaget kom hiem,
Hans dotter i gyldene smykke,
Gik ud med en dands det uskyldige lem.
At ønske sin fader til lykke,
Der Jephtha nu saae Sin dotter der staae,
Begyndte ham hierted at trykke.
6. Hun mødte sin fader med trommer og spil,
Som eenste dotter og pige,
Ey sønner, ey døttre der flere var til,
Hvad skulde vel faderen sige?
Thi der han kom nu Sit løfte ihu,
Begyndte han høyt at skrige.
7. Han rev sine klæder i sønder af harm,
Og sang en bedrøvelig Tone,
Tog dotteren udi sin faderlige arm,
Og raabte min krands og min krone,
Min dotter og møe, Ach! skal du nu døe,
Ach! at jeg dig matte forskaane.
8. Ach, kiereste dotter! hvad bøyer du mig
Til jorden med sorg og ulykke,
Et Ord er udgangen, det gielder paa dig,
Jeg kan det for HErren ey rykke,
Du var i mit huus Et eneste lius,
Gud bedre! jeg maa det nu slukke.
9. Hun svarede faderen straxen paa stand,
Bortkasted' af haanden den tromme,
Hvad løfte, min fader, er gaaet af din mund,
Det bør du for HErren fuldkomme,
Jeg vil med frit mod Mit jomfrue-blod
Forære min frelser den fromme.
10. Min kiereste fader et beder jeg dig,
Den bøn du mig vilde tilstæde,
At jeg mine jevnlige tager med mig,
Iført udi sørgelig klæde.
Herfra til et sted Paa biergene ned,
Om min jomfrudom at begræde.
11. Og naar jeg har været ved maaneder to,
Og tiden er løbet til ende,
Da vil jeg tilbage hørsommelig snoe,
Og give mig dig udi hænde,
Saa gjør du ved mig, Som det synes dig,
Jeg kan ey dit løfte forvende.
12. Hun fik af sin sorrigfuld fader forlov,
Saa tog hun jomfruer og piger,
Saa mange hun syntes at have behov,
Og hen op paa biergene stiger,
Hvad taare der faldt, Hvad ord der blev talt,
Os skriften derom ikke siger.
13. Der tiden og maaneder løbet var om,
Da kom den jomfrue tilbage,
At stande sin pligt og at lide den dom,
Som faderen vilde behage,
Han gjorde for Gud Hvad loved var ud,
Maaskee hun blev taget af dage.
14. Hun aldrig var givet i nogen mands vold,
Det finder jeg for mig beskrevet,
Men blev hun hengivet til døden i sold,
For det hun har aldrig bedrevet,
Da var det uret, Langt bedre var det,
At løftet i sønder var revet.
15. Men hvormed jomfruen blev handlet og giort,
Saa seer jeg, at skriften vil stæde,
At Israels døttre gik aarligen bort,
For Jephtha sin dotter at græde,
De sørged' den møe, Som skulde saa døe,
Udi sit jomfruelig klæde.